

## Ganduls (i II)

Dedueixo que hi ha ganduls de dues menes. Aquells a qui es justifica en nom del «talent» i els que se'n fan perquè

**DUTXA  
FREDA**

pensen que és una feina com una altra. En el professionalisme, els directius són responsables dels primers; dels segons, els vocacionals, el mercat acaba reciclant-ne molts. Els que passen pel sedàs són vividors que enreden directives inexpertes fins als 35 anys. / JOAN PUNTÍ

Un any més he intentat seguir per la *tele* els partits de l'obert d' Austràlia de tennis. L'esperança de veure una victòria catalana em va fer creure que aquest any seria diferent.

Però no. Ja fa molts anys que vaig reduir el meu menú televisiu al Roland Garros, al Godó i a algun altre torneig com ara Roma i Montecarlo, i em sembla que no canviaré en molt temps. Després de molts anys de jugar-hi, no entenc com encara es pot anomenar tennis el que es veu en moltes pistes del

DE RABONA

## El tennis no és només un joc de servei i volea

una volea definitiva. Ha deixat de ser un art en què els virtuosos tenien reservat un lloc de privilegi i en què la tècnica permetia guanyar tornejos fins ben entrats els trenta anys d'edat, per convertir-se en una àrea privada dels jugadors més alts i més forts. I no sembla que ningú ho vulgui redreçar. / DANIEL ANGEL

món. Segurament tindria molts al·licients si parlés d'un altre esport, però el tennis és molt més ric en contingut i en matisos per reduir-lo a un servei a 200 km/h, un *drive* potent i

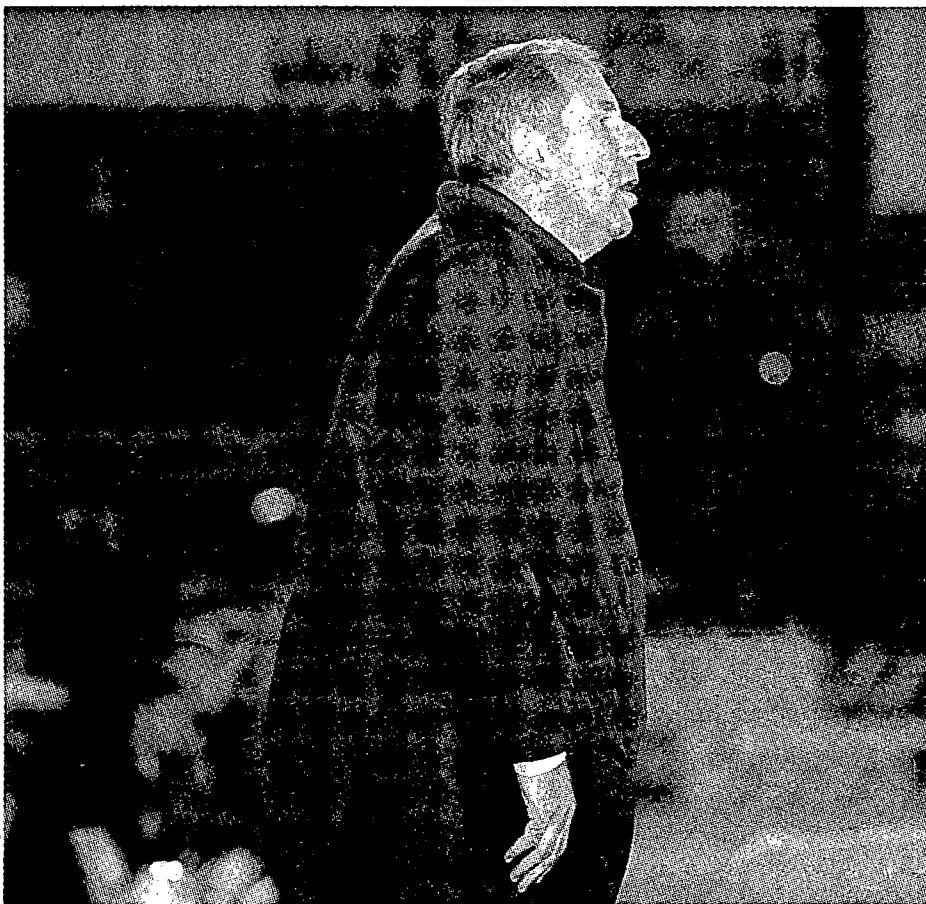
[ TRIBUNA COBERTA J.N. SANTAELÀLIA ]

# Mel i fel

Enguany, els seguidors barcelonistes semblen condemnats a passar de l'eufòria a la desil·lusió sense solució de continuïtat. El pèndol de la irregularitat els porta, amb notòria regularitat, d'un extrem a l'altre. Una cullerada de mel i, tot seguit, una de fel. L'equip fa un bon joc contra el Liverpool, però el Figueres el deixa KO. I així successivament. Comencem l'any amb bon peu, derrotant el Sevilla i el Saragossa, però al cap de quatre dies, quan ja ens pensàvem empaitar el líder, tornem de Vallecas socarrimats pel Rayo. El Barça, aquest any, camina com un ànec esporuguit i desconcertat: aquí caic, allà m'aixeco. És un Ferrari que es cala i s'ofega cada dos per tres, mentre veu com l'avancen tots els utilitaris. ¿Algú ens ha posat sucre al dipòsit del combustible?

El culer, patidor de mena, accepta el sofriment, però no pas la tortura immisericorde. La trajectòria de l'equip, aquesta temporada, sembla dissenyada per un sàdic sense entranyes. Aquest Barça en prolongada crisi intermitent acabarà destrossant els nervis dels seguidors que no s'ho agafin amb una saludable dosi d'humor i filosofia.

Potser aquesta incertesa no durarà gaire més. A aquestes altures de temporada, els errors i els encerts solen ser més determinants que a l'inici. Els optimistes diran que, finalment, el Barça remuntarà el vol i guanyarà la lliga i la copa d'Europa —o tan sols una de les dues, tampoc no cal ser somiatruïtes—. Però els escèptics, carregats de memòria, saben que qualsevol situació, per



Rexach no sembla en disposició de treure gaire més suc del personal que té. / MANEL LLADÓ

dolenta que sigui, sempre pot acabar pitjor. El cor s'inclina per l'optimisme cec, però el seny i la raó ens fan posar les mans davant dels ulls per no veure un pèndol que bascula cada cop més obertament cap al desastre. Una negra sospita creix com un núvol: aquest Barça no guanyarà res. Aquest any, tampoc. Un parell d'ensopegades més, i el Madrid *galàctico* que pregonen els nacionals (teles i diaris, vull dir) es posarà a mil anys llum. Llavors, podem exhibir els nostres somnis a Europa, però si no canvia molt el joc —i la

mentalitat— del equip, en tornaran ben aviat amb la cua entre cames.

Llavors, què ens quedarà? Ni que sigui per matar les penes, sempre trobarem alguna cosa per celebrar. Potser, com l'any passat, farem onejar banderes per haver quedat quarts a la lliga —in extremis— i llançarem coets quan el Madrid estel·lar i centenari s'estavelli en algun camp d'Europa. Quan a Can Barça les coses van mal dades, el Madrid sol donar molts disgustos, però també les millors alegries. És un consol ben trist, però més val això que res.

Passi el que passi, salta a la vista que el Barça que va jugar a Vallecas és un equip apàtic i sense caràcter. Rexach ha demostrat tenir un repertori de mesures tècniques molt limitat: canviar Bonano per Reina, i després Reina per Bonano. I el mateix amb les parelles Sergi-Coco, Andersson-Frank de Boer, Gabri-Rochemback, Saviola-Overmars... De vegades hi ha sort, i sona la flauta. A la jornada següent, l'equip torna a desafinar, desinflat i sense trempera. L'actual entrenador no sembla estar en disposició de treure'n gaire més suc, del personal que té. Un equip de ferro no es fa amb mantega. Tal vegada, el primer que caldria fitxar és un bon fitxador, perquè amb les adquisicions fetes els últims anys, tret d'algunes excepcions, el cos tècnic ha quedat ben retratat. Sembla evident que, al Barça, on li fan més gols, és als despatxos.

L'era Gaspart està resultant, de moment, ben fosca i mediocre. Sap greu, sobretot, pels milers de persones que s'hi van il·lusionar. L'enorme potencial social i sentimental del club no té un equivalent adequat, segons es va veient, en els dirigents que regeixen l'entitat. Ningú no dubta de l'entusiasme de Gaspart i dels seus 100 directius, ni de les bones intencions de Rexach i de tota la camarilla de tècnics que l'assessoren. Però no n'hi ha prou, ni molt menys. Quan un club mou tants interessos i disposa de tants recursos, la gent —sobretot els socis— tenen dret a exigir molt més. Com a mínim, no fer el ridícul.

J.N. Santaelàlia.  
Escriptor

